

Erasmus + Mobility Adult Education program

(Hollandia 2022. május 25-28.)

Breda – Leiden – Amszterdam

Résztevő:

Pap Gergely múzeumpedagógus

Rám talált egy nem várt lehetőség. Kiutazhattam Hollandiába az Erasmus+ ösztöndíjnak köszönhetően. Azt reméltem, hogy e pár nap alatt betekintést nyerhetek külföldi múzeumok, interpretátorok világába, munkájába. Az út várakozáson felül eredményes volt.

De kezdünk mindent a legelején. Mivel rövid idő állt rendelkezésre, ezért eléggé sűrű programot terveztünk magunknak. Hajnalban találkoztam útitársammal, Székely Nórával, majd irány a repülőtér, és máris fejest ugrottunk az általam kevésbé ismert XV. századba! Eindhovenben értünk földet, onnan átutaztunk a nagy történelmi múltú Bredába. Mire megérkeztünk, már majdnem állt a tábor a városnak egyik kis terén, ahol már vártak minket. Egy kis ízelítőt kaptunk a helyi interpretátorok munkájából. Hogyan lehet bevonni a közönséget a közös programokba, hogyan lehet játszva elsajátítani egy-egy régi mesterséget, vagy épp milyen út vezet, míg a gyapjából vékony madzag készül. Mi is gyorsan átöltöztünk, hogy ne lógjunk ki annyira a „tömegeből”. Mivel én keleti (muszlim) hagyományőrzéssel foglalkozok, igen komoly fejtörtést okozott, hogy miként illeszkedjek be a rendezvénybe. Legnagyobb szerencsémre az egyik kedvenc karakterem, Ibrahim baba, a vándor dervis viselete megfelelő volt, mivel a rend nem sokat változtatott megjelenésén a XIII. századtól a XXI. századig. De aztán menet közben kiderült, hogy a korszakból nem lógok ki, ez igaz, de a karakterrel erősen elütök a németalföldi karakterektől a keleties viseletemben. Nem is szólva az érzékeny vallási témáról!

Mint megtudtuk, azért voltak ennyire kevesen az interpretátorok, mert párhuzamosan folytak programok Hollandia két különböző városában. Így Breadába csak 7-9-en voltak. De így is igen színes képet mutattak mind viseletben, mind foglalkozásban. Voltak, akik gyapjút dolgoztak fel, mint fentebb említettem, de volt még kosárfonó, kötélverő (ami személyes kedvencé vált), volt, aki csontból készített használati tárgyakat, vagy épp vadászat eszközeit mutatta be. Persze a gyerekek szórakoztatására volt korabeli játszóház, ahol fa játékokkal tölthették el az időt a kicsik.

De miért vált személyes kedvencé a kötélverő? Egyrészt mert ő tudta a legnagyobb tömeget maga köré gyűjteni egyszerre, és megtalálta a módját, hogy akár nyolc gyermeket is foglalkoztasson egyszerre, és ezzel játszva ismerjék meg ezt a szakmát. Már az nagyon tetszett, hogy egy általam eddig ismeretlen módon vonta be a játékba a közönséget. Ha meglátott egy gyermeket elkezdett gyorsan egymás után neveket sorolni, hátha valamelyikre reagál a kiszemelt. Ha nem, akkor megkérdezte a szülőt, hogy hívják, és így már túl is volt a személyes kapcsolatteremtésen. És attól függően, hogy mekkora tömeg volt körülötte, úgy tudott foglalkoztatni 5, vagy akár 8 gyereket is.

A nap végén még eljutottunk egy templomba, és egy kastélyba is. Út közben láttuk, hogy nemcsak azon a kis téren vannak programok, ahol voltunk, hanem a város főterén is kitelepült egy csoport. A múzeumokban azzal szembesültünk, hogy mennyire másként kezelik ezeket a tereket, mint itt Magyarországon. Ami számunkra egyértelmű, annak kihasználása sokkal változatosabb náluk. Itthon nehéz volna elképzelni, hogy egy templomban modern művészeti

kiállítást valósítsanak meg, vagy egy kastélyban vívóversenyt rendezzenek. Úgy látszik, hogy kint inkább arra törekednek, hogy az épületeknek funkciót adjanak.

Másnap délelőtt ellátogattunk Leidenben a Tudományok Múzeumába, ahol az ébredéstől (16. század) napjainkig mutatták be több tudományág fejlődését. Itt az fogott meg, hogy nagyon sokrétű installációt valósítottak meg. Majdnem minden teremben volt valamilyen interaktív eszköz, amit ki lehetett próbálni. Mivel jóval több időt töltöttünk el itt, mint előzetesen terveztünk, innen egyenesen rohantunk a konzultációra, ahol átbeszéltük az előző nap tapasztaltakat, vagyis mivel lehet finomítani egy-egy karaktert.

Az utolsó nap ellátogattunk Amszterdamba a Rijksmuseumba. Ez az a hely, melyre nem lehet elég időt rászánni. Hatalmas kiállítóterei vannak, így nem is értünk a végére. De mivel sok portrét mutatnak be, ezért nagyon jól ábrázolják a különböző korszakok gesztusait, testtartásait, mimikáit, melyek hasznosak lehetnek a karakterek megformálásakor.

Itt tudtuk meg azt is, hogy az Éjjeli őrzár című kép igen kalandos utat járt be. Az elkészülte után pár évtizeddel átvitték a városházára, ahol két ajtó közé szerették volna tenni.

Ám a kép jóval szélesebb volt, mint a rendelkezésre álló fal, ezért a széleiből levágtak. Erről pedig nem más ad információt, mint a festmény egy kicsi másolata. Sajnos a levágott szélek elvesztek a történelem során.

Innen átsétáltunk a Museum van Loon-ba, melyre „véletlenül” akadtunk rá. Ez egy apró múzeum, amely különböző korszakokat jelenít meg, de nagyon jó interiőröket állítottak ki, melyek azért kiálltanak, hogy oda interpretációs programot dolgozzanak ki. És ez nemcsak az előkelőkre igaz, hanem a cselédségre is. Jól felszerelt, jól berendezett konyha várta a látogatókat, hanem jól kikutatott, gazdag anyag volt a ruházat terén is.

Bár gyorsan elrepült ez a pár nap, de úgy érzem nagyon hasznos volt, sokat tanultam mind az interpretációkról, mind a kiállításokról. A jövőben biztosan hasznosítani fogom azt, hogy hogyan lehet könnyen, gyorsan bevonni a látogatókat a programokba, és hogyan lehet mozogni a kiállított tárgyak körében.